

POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 kwietnia 2022 r.
sprawy **R. C.**
skazanego z art. 157 § 1 k.k.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 17 maja 2021 r., sygn. akt V Ka (...),
utrzymującego wyrok Sądu Rejonowego w Ł.
z dnia 4 lutego 2020 r., sygn. akt IV K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. T., Kancelaria Adwokacka w Ł., kwotę 442,80 zł, w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji oraz kwotę 114,17 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu,**
- 3. zasądzić od skazanego R. C. na rzecz oskarżyciela posiłkowego Ł. B. kwotę 300 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za sporządzenie odpowiedzi na kasację,**
- 4. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

R. C. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności za to, że w dniu 28 sierpnia 2018 r. na terenie Aresztu Śledczego w Ł. spowodował naruszenie czynności narządów ciała, poprzez uderzenie pięścią w twarz Ł. B., czym spowodował wieloodłamowe złamanie kości nosa bez przemieszczenia, zasinienie i obrzęk powłok nosa i okolicy czołowej głowy oraz wybroczyny powiek dolnych, co spowodowało naruszenie czynności narządu oddychania inne niż określone w art. 156 § 1 k.k., na czas przekraczający dni siedem, czym działał na szkodę Ł. B., tj. czyn z art. 157 § 1 k.k.

Obrońca oskarżonego wniósł apelację od orzeczenia Sądu I instancji, zaskarżając je w całości i zarzucając mu:

- naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4, 7 i 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego oraz art. 170 § 1 pkt 2 i 4 k.p.k. poprzez bezzasadne oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z dokumentacji medycznej oskarżonego, prowadzonej przez SPZOZ MSWiA w Ł.,
- błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na niesłusznym uznaniu sprawstwa oskarżonego.

Podnosząc powyższe, obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy w Ł., wyrokiem z dnia 17 maja 2021 r., sygn. akt V Ka (...), zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Obrońca R. C. wniósł kasację od wyroku Sądu odwoławczego, zaskarżając go w całości i zarzucając:

- 1) naruszenie art. 433 § 1 w zw. z art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1a k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. „poprzez nieuwzględnienie przez Sąd Okręgowy w Ł. na rozprawie apelacyjnej w dniu 17 maja 2021 r. wniosków dowodowych obrońcy złożonych w apelacji o dopuszczenie dowodu z dokumentów - dokumentacji medycznej oskarżonego prowadzonej przez SPZOZ MSWiA w Ł. oraz z opinii biegłego ortopedy, podczas gdy nie było podstaw do ich nieuwzględnienia, w szczególności nie można uznać, że był to dowód nieprzydatny, ani że zmierzał do przedłużenia postępowania, a nadto rozstrzygnięcie w przedmiocie, czy na ręce oskarżonego z uwagi na zdarzenie z dnia 28 sierpnia

2018 r. powinny pozostać ślady w postaci opuchlizny lub inne ślady wymagało wiadomości specjalnych i sąd orzekający w tym zakresie nie mógł oprzeć się wyłącznie na doświadczeniu powszechnym lub swoim doświadczeniu orzeczniczym”,

2) naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 i 4 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1a k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. „polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez nieuwzględnienie zarzutów odwoławczych wskazujących na bezpodstawne nieuwzględnienie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z dokumentów - dokumentacji medycznej oskarżonego prowadzonej przez SPZOK MSWiA w Ł. oraz z opinii biegłego ortopedy złożonych przez obrońcę w toku postępowania przed Sądem I instancji to jest w piśmie z dnia 16 grudnia 2019 roku, podczas gdy nie było podstaw do ich nieuwzględnienia w szczególności nie można uznać, że przeprowadzenie tych dowodów było niemożliwe, ani że okoliczność, która miała być udowodniona nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy lub też że była już udowodniona zgodnie z twierdzeniem wnioskodawcy, a nadto rozstrzygnięcie w przedmiocie, czy na ręce oskarżonego z uwagi na zdarzenie z dnia 28 sierpnia 2018r. powinny pozostać ślady w postaci opuchlizny lub inne ślady wymagało wiadomości specjalnych i sąd orzekający w tym zakresie nie mógł oprzeć się wyłącznie na doświadczeniu powszechnym lub swoim doświadczeniu orzeczniczym”.

Wniósł przy tym o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Ł. do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w Ł. oraz pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniesli o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, stąd jej rozpoznanie i oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Jak słusznie zauważył prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację, obydwa podniesione w niej zarzuty dotyczą w istocie tej samej kwestii – oddalenia przez Sąd Okręgowy wniosku dowodowego obrony o dopuszczenie dowodu z

dokumentacji medycznej oskarżonego prowadzonej przez SPZOZ MSWiA w Ł. oraz z opinii biegłego ortopedy złożonych przez obrońcę w toku postępowania przed Sądem I instancji w piśmie z dnia 16 grudnia 2019 r. oraz w postępowaniu apelacyjnym, toteż zostaną rozważone łącznie.

Zdaniem obrońcy nie było podstaw do oddalenia przedmiotowych wniosków dowodowych, a w szczególności nie można uznać, że przeprowadzenie tych dowodów było niemożliwe, ani że okoliczność, która miała zostać udowodniona nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy lub też że była już udowodniona zgodnie z twierdzeniem wnioskodawcy, a nadto rozstrzygnięcie w przedmiocie, czy na ręce oskarżonego z uwagi na zdarzenie z dnia 28 sierpnia 2018 r. powinny pozostać ślady w postaci opuchlizny lub inne ślady wymagało wiadomości specjalnych. Poglądu tego nie podzieliły Sądy obydwu instancji orzekające w sprawie, a ich stanowisko jako racjonalnie i przekonująco uargumentowane zasługuje na aprobatę.

W pierwszej kolejności trzeba podkreślić, że to sąd jest gospodarzem postępowania jurysdykcyjnego, dlatego w jego gestii pozostaje ostateczna decyzja o dopuszczeniu dowodu (por.np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2018 r., III KK 454/17). Sąd nie ma obowiązku uwzględniania wszystkich wniosków dowodowych składanych przez strony i może je oddalić na podstawach wskazanych w art. 170 § 1 k.p.k.

Sąd I instancji, oddalając wniosek o dopuszczenie dowodu z dokumentacji medycznej oskarżonego na okoliczność wcześniejszych urazów prawej ręki, którą zadawał ciosy, a następnie dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ortopedy na okoliczność, czy biorąc pod uwagę te wcześniejsze urazy, po trzykrotnym uderzeniu pokrzywdzonego w twarz, R. C. miałby obrażenia dłoni, szeroko uzasadnił, z jakiego powodu przeprowadzenie tego dowodu uważa za zbędne i w zasadzie niemożliwe do wykonania. Ponieważ nie sposób odwzorować sposobu uderzenia, w tym faktycznej siły ciosów podczas inkryminowanego zdarzenia, rozważania na temat ewentualnych urazów u oskarżonego w następstwie pobicia mają charakter czysto spekulatywny i nie mogą stanowić podstawy do kształtowania ustaleń faktycznych. Podzielając ten pogląd, Sąd II instancji także oddalił przedmiotowy wniosek dowodowy, a rozstrzygnięcie to nie jest dowolne,

lecz w pełni zasadne (s. 5 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego). Tak więc podniesiony w apelacji zarzut został rozpoznany prawidłowo, z podaniem przyczyn, dla których Sąd odwoławczy zaaprobował stanowisko Sądu I instancji. Brak jest przy tym podstaw do podzielenia poglądu skarżącego jakoby do rozstrzygnięcia omawianej kwestii niezbędne były wiadomości specjalne, a więc iżby w sprawie mogło dojść do rażącego naruszenia art. 193 § 1 k.p.k.

W świetle powyższych rozważań, podniesione w kasacji zarzuty okazały się bezzasadne w stopniu oczywistym. Wskazują one bowiem nie tyle na wady postępowania apelacyjnego, co przede wszystkim stanowią polemikę z dokonanymi przez Sąd *meriti*, a zaakceptowanymi w instancji odwoławczej, ustaleniami faktycznymi, których w kasacji kwestionować nie wolno.

Z tych względów kasacja podlegała oddaleniu jako oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto zgodnie z art. 637a w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. Wynagrodzenie za sporządzenie i wniesienie kasacji wraz ze zwrotem kosztów dojazdu przyznano obrońcy na podstawie § 17 ust. 3 pkt 1 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu oraz na podstawie załączonej przez obrońcę faktury za przejazd koleją. Wysokość zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, w związku ze sporządzeniem przez pełnomocnika pokrzywdzonego odpowiedzi na kasację, została ustalona na podstawie § 12 ust. 1 w zw. z § 11 ust. 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Z tych względów orzeczono, jak w postanowieniu.